

lähetyssaarnaajina. Pitäkää itsenne puhtaina ja tahrattomina ja kellollisina edustamaan Herraa. Pitäkää yllä terveyttänne ja voimianne. Tutkikaa pyhiä kirjoituksia. Osallistukaa seminaariin ja instituuttiin siellä, missä ne ovat tarjolla. Tutustukaa lähetyssaarnaajien käsikirjaan *Saarnatkaa minun evankeliumiani*.

Sana teille, nuoret sisaret: vaikkei teillä olekaan samaa pappeusvelvollisuutta palvella kokoaikaisina lähetyssaarnaajina kuin nuorilla miehillä, tekin teette arvokkaan osanne lähetyssaarnaajina, ja otamme kiitollisina vastaan palvelutyönne.

Ja nyt teille, vanhemmat veljet ja sisaret: tarvitsemme monia, monia vanhempia lähetyssaarnaaja-aviopareja lisää. Te uskolliset avioparit, jotka palvelette parhaillaan tai olette aiemmin palvelleet, kiitämme teitä uskostanne ja omistautumisestanne Jeesuksen Kristuksen evankeliumille. Te palvelette auliisti ja hyvin ja saatte aikaan paljon hyvää.

Teitä, jotka ette vielä ole elämässänne siinä vaiheessa, jossa voisitte palvella lähetyssaarnaaja-avioparina, kehotan valmistautumaan nyt sitä päivää varten, jolloin te ja puolisonne voisitte palvella. Kun olosuhteenne sallivat, kun voitte jäädä eläkkeelle ja kun terveydentilanne antaa siihen mahdollisuuden, valmistautukaa lähtemään kodistanne palvellaksenne kokoaikaisessa lähetystyössä. Elämässänne on harvoin aikoja, jolloin voitte nauttia siitä suloisesta hengestä ja tyydytyksestä, joka tulee yhteisestä kokoaikaisesta palvelusta Mestarin työssä.

Nyt, veljeni ja sisareni, olkaa herkkiä Herran Hengelle, kun kuuntelemme Herran palvelijoita näinä kahtena päivänä. Rukoilen nöyrästi, että jokainen saa osakseen tämän siunauksen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

Uskonne tähden

Kiitän kaikkia teitä suurenmoisia kirkon jäseniä – – siitä, että osoitatte jokaisena elämänne päivänä, ettei Kristuksen puhdas rakkaus ”koskaan katoa”.

Presidentti Monson, tämän kirkon koko maailmanlaajuinen jäsenistö yhtyy tuohon suurenmoiseen lauluun tämän loistavan kuoron kanssa, ja me sanomme: ”Kiitos, Luojamme, profeetasta.” Kiitos elämästäsi, esimerkestäsi ja tuosta kirkon uuden yleiskonferenssin tervehdyspuheesta. Me rakastamme sinua, me ihailamme sinua ja me tuemme sinua. Itse asiassa meillä on tämän iltpäivän kokouksessa virallisempi tilaisuus kohottaa kätemme ja antaa tukemme paitsi presidentti Monsonille myös kaikille muille kirkon johtaville virkailijoille. Koska minun nimeni sisältyy tuohon luetteloon, rohkenen puhua kaikkien puolesta kiittäessäni teitä edeltäpäin niistä kohotetuista käsistä. Yksikään meistä ei voisi palvella ilman rukouksianne ja ilman tukeanne. Teidän uskollisuutenne ja teidän rakkautenne merkitsevät meille enemmän kuin osaamme mitenkään sanoa.

Siinä hengessä sanomani tänään on se, että *me* tuemme *teitä*, että me vastaamme *teille* noilla samoilla sydämestä tulevilla rukouksilla ja tuolla samalla rakkauden ilmauksella. Me kaikki tiedämme, että kirkon johtaville virkailijoille on annettu erityisiä avaimia, liittoja ja vastuita, mutta me tiedämme myös, että kirkko saa

verratonta voimaa, todella ainutlaatuista tarmoa tämän kirkon *jokaisen* jäsenen uskosta ja omistautumisesta, olittepa keitä tahansa. Asuittepa missä maassa tahansa, tunsittepa itsenne kuinka nuoriksi tai riittämättömiksi tahansa tai näittepä itsenne kuinka ikääntyneinä tai rajoittuneina tahansa, minä todistan, että Jumala rakastaa teitä yksilöinä, te olette keskeisiä Hänen työnsä tarkoitukselle ja te olette rakkaita Hänen kirkkonsa johtaville virkailijoille, jotka rukoilevat puolestanne. Teidän *jokaisen* henkilökohtainen arvo, pyhä suurenmoisuutenne on juuri se syy, miksi on olemassa suunnitelma pelastukseksi ja korotukseksi. Toisin kuin kuulee nykyään sanottavan, tämä sanoma *koskee sinua*. Ei, älä käänny katsomaan vierustoveriasi. Minä puhun sinulle!

Olen nähnyt vaivaa löytääkseni sopivan tavan kertoa teille, kuinka paljon Jumala rakastaa teitä ja kuinka kiitollisia me täällä korokkeella olemme teistä. Yritän olla itse taivaan enkelien ääni kiittäessäni teitä kaikesta hyvästä, mitä olette ikinä tehneet, jokaisesta ystävällisestä sanasta, jonka olette ikinä sanoneet, jokaisesta uhrauksesta, jonka olette ikinä tehneet suodaksenne jollekulle – kenelle hyvänsä – Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ihanuuden ja siunaukset.

Olen kiitollinen Nuorten Naisten johtohenkilöille, jotka lähtevät tyttöjen leirille ja ilman shampoota, suihkua tai ripsiväriä tekevät savuisten leirinuotioiden äärellä pidetyistä todistuskokouksista mukaansatempaavimpia hengellisiä kokemuksia, mitä nuotyt – tai nuo johtohenkilöt – kokevat elämänsä aikana. Olen kiitollinen *kaikista* kirkon naisista, jotka ovat minun elämässäni olleet yhtä vahvoja kuin Siinain vuori ja yhtä myötätuntoisia kuin vuorisäärä. Me hymyilemme toisinaan sisartemme jutuille – tiedättehän vihreät hyytelöt, tilkkutäkit ja perunalaatikat. Mutta minun perheeni on ollut kiitollinen siitä, että on saanut jossakin vaiheessa niitä kaikkia – ja kerran tilkkutäkin ja perunalaatikon jopa samana päivänä. Se oli vain pieni tilkkutäkki – itse asiassa pikkuruinen – joka teki vauvana kuolleen pikkuveljeni matkasta takaisin hänen taivaalliseen kotiinsa juuri niin lämpimän ja miellyttävän kuin Apuyhdistyksemme sisaret halusivat sen olevan. Perheellemme hautajaisen jälkeen tuotu ruoka, joka annettiin vapaaehtoisesti ja meidän sitä sanalakaan pyytämättä, otettiin kiitollisesti vastaan. Hymyilkää perinteillemme, jos haluatte, mutta jollakin tavoin tämän kirkon naiset, jotka aivan liian usein jäävät vaille kiitosta, ovat *aina* paikalla, kun kädet ovat hervonneet ja polvet ovat voimattomat¹. He näyttävät vaistomaisesti käsittävän jumalallisuuden Kristuksen julistuksessa: ”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä – –, sen te olette tehneet minulle.”²

Ja sama pätee myös pappeusveljiin. Ajattelen esimerkiksi nuorten miestemme johtohenkilöitä, jotka ilmastosta ja maanosasta riippuen joko lähtevät luita tärisyttävälle 80 kilometrin patikkamatkalle tai kaivavat jääloulia – ja itse asiassa yrittävät nukkua niissä

– öinä, jotka tuntuvat varmasti pisimmiltä koskaan koetuilta. Olen kiitollinen muistoista, joita sain oman ylipappien ryhmäni kanssa, kun muutama vuosi sitten nukuimme viikkokausia vuorotellen pienessä säädettävässä nojatuolissa erään kuolemansairaalan koorumin jäsenen makuuhuoneessa, niin että hänen iäkäs ja yhtä hauras vaimonsa saisi nukkuttua edes vähän noina rakkaansa elämän viimeisinä viikkoina. Olen kiitollinen kirkon suuresta opettajien, virkailijoiden, neuvojen ja kirjurien joukosta, puhumattakaan ihmisistä, jotka ovat aina pystyttämässä pöytiä ja kokoamassa tuoleja. Olen kiitollinen asetetuista patriarkoista, musiikkihenkilöistä, sukututkimustyöntekijöistä ja osteoporoosista kärsivistä aviopareista, jotka laahustavat temppeleihin viideltä aamulla kantaen pieniä matkalaukkujaan, jotka ovat nyt melkein suurempia kuin he itse. Olen kiitollinen epäitsekäistä vanhemmista, jotka – ehkäpä koko elinikänsä – hoitavat vammaista lasta, jolla on joskus enemmän kuin yksi vamma, ja toisinaan näitä lapsia on enemmän kuin yksi. Olen kiitollinen lapsista, jotka lyöttyytyvät myöhemmin elämässä yhteen hoitaakseen vuorostaan sairaita tai iäkkäitä vanhempia.

Ja sille lähes täydelliselle vanhemmalle sisarelle, joka kuiskasi äskettäin miltei anteeksipyytäen: ”En ole ollut koskaan kirkossa mikään

johtohenkilö. Olen kai ollut vain auttaja”, minä sanon: ”Rakas sisar, Jumala siunatkoon sinua ja kaikkia ’auttajia’ valtakunnassa.” Jotkut meistä, jotka *olemme* johtohenkilöitä, toivomme saavamme jonakin päivänä taivaan silmissä aseman, jonka te olette jo ansainneet.

En ole tarpeeksi usein ilmaissut kiitollisuutta sellaisten ihmisten uskosta ja hyvydestä elämässäni. Presidentti James E. Faust seisoi tällä puhujakorokkeella 13 vuotta sitten ja sanoi: ”Muistan, kuinka – – [ollessani pieni poika] – – isoäitini – – valmisti herkuliset ateriamme kuumalla puuliedellä. Kun lieden vieressä oleva puulaatikko tyhjentyi, isoäiti otti sen mitään sanomatta mukaansa ja meni täyttämään sen ulkona olevasta setripuupinosta ja kantoi painavan laatikon takaisin sisälle. Minä olin niin tunteeton – –, että istuin paikoillani ja annoin rakkaan isoäitini täyttää keittiön puulaatikon.” Sitten ääni liikutuksesta tukahtuen hän sanoi: ”Minua hävettää, ja olen katunut laiminlyöntiäni koko ikäni. Toivon voivani pyytää häneltä anteeksi jonakin päivänä.”³

Jos mies, joka oli yhtä täydellinen kuin presidentti Faust mielestäni oli, voi tunnustaa nuoruuden virheensä, en voi tehdä vähempää kuin samanlaisen tunnustuksen ja antaa tänään oman aivan liian kauan viipyneen kiitokseni.

Kun minut kutsuttiin palvelemaan lähetystyössä ennen aikojen alkua, ei ollut mitään lähetystyökustannusten tasaamisohjelmaa. Jokaisen oli maksettava kaikki lähetystyönsä kustannukset sillä lähetyskentällä, jonne hänet lähetettiin. Joillakin lähetyskentillä se oli hyvin kallista, ja kuten kävi ilmi, omani oli yksi niistä.

Kuten kannustamme lähetysaarnajia tekemään, minäkin olin säästänyt rahaa ja myynyt tavaroitani maksaakseni oman lähetystyöni parhaani mukaan. Minä *luulin*, että minulla oli riittävästi rahaa, mutta en ollut varma, kuinka ne riittäisivät lähetystyöni viimeisiksi kuukausiksi. Tuo kysymys mielessäni lähdin kuitenkin perheeni luota onnellisena saamaan parhaan kokemuksen, mitä kukaan voisi toivoa. Rakastin lähetystyötäni enemmän kuin varmaan yksikään nuori mies ikinä on rakastanut sitä ennen tai sen jälkeen.

Sitten palasin kotiin juuri kun vanhempani kutsuttiin palvelemaan lähetystyössä. Mitä minä nyt tekisin? Miten ihmeessä voisin maksaa korkeakouluopinnot? Kuinka voisin mitenkään maksaa ruoan ja asunnon? Ja kuinka voisin ikinä toteuttaa sydämeni suuren

unelman mennä naimisiin henkeäsalpaavan täydellisen Patricia Terryn kanssa? Voin hyvin myöntää, että olin masentunut ja peloissani.

Epäroiden menin paikalliseen pankkiin ja kysyin pankinjohtajalta, joka oli perheystävä, kuinka paljon rahaa tililläni oli. Hän näytti yllättyneeltä ja sanoi: ”No Jeff, sehän on *kaikki* sinun tililläsi. Eivätkö he kertoneet? Vanhempasi halusivat tehdä sen vähän, mitä voivat, auttaakseen sinua pääsemään alkuun, kun palaat kotiin. He eivät nostaneet tililtäsi sentsiäkään lähetystyösi aikana. Minä luulin, että sinä tiesit.”

Ei, en tiennyt. Mutta sen tiedän, että isäni, itseoppinut pikkukaupungin kirjanpitäjä, jolla oli vain muutama asiakas, ei luultavasti saanut uutta pukua tai uutta paitaa tai uusia kenkiä kahteen vuoteen, jotta hänen poikansa voisi saada ne lähetystyötään varten. Enkä tiennyt sitäkään, mikä selvisi sitten myöhemmin, että äitini, joka ei ollut koko heidän avioliittonsa aikana ollut työssä kodin ulkopuolella, meni töihin paikalliseen tavarataloon, että lähetystyöni kustannukset voitaisiin hoitaa. Eikä sanaakaan siitä koskaan välittynyt minulle lähetystyössäni. Ei ainuttakaan sitä koskevaa sanaa sanottu. Kuinka moni isä tässä kirkossa on tehnyt täsmälleen sen, mitä isäni teki? Ja kuinka moni äiti näinä vaikeina taloudellisina aikoina tekee yhä samaa kuin äitini teki?

Isäni on ollut kuolleena 34 vuotta, joten presidentti Faustin tavoin minun on odotettava verhon tuolle puolen ennen kuin voin täysin kiittää häntä. Mutta suloinen äitini, joka täyttää ensi viikolla 95 vuotta, katselee tänään onnellisena kotonaan St. Georgessa tätä lähetystä, joten ei ole liian myöhäistä kiittää häntä. Teille, äiti ja isä, ja kaikille äideille ja isille ja perheille ja uskollisille ihmisille kaikkialla: Kiitän teitä uhrautumisestanne lastenne

(ja muiden ihmisten lasten!) hyväksi, siitä, että haluatte niin kovasti antaa heille etuja, joita teillä ei koskaan ollut, että haluatte niin kovasti antaa heille onnellisimman elämän, mihin pystytte.

Kiitän kaikkia teitä suurenmoisia kirkon jäseniä – ja monen monia hyviä ihmisiä, jotka eivät kuulu kirkkoomme – siitä, että osoitate jokaisena elämäenne päivänä, ettei Kristuksen puhdas rakkaus ”koskaan katoa”⁴. Yksikään teistä ei ole merkityksetön, ja se johtuu osaltaan siitä, että te teette Jeesuksen Kristuksen evankeliumista sen, mitä se on – elävän muistuttajan Hänen armostaan ja laupeudesta, yksityisen mutta voimallisen ilmauksen pienissä kylissä ja suurissa kaupungeissa siitä hyvästä, mitä Hän teki, ja elämästä, jonka Hän antoi tuodessaan muille rauhan ja pelastuksen. Meille on sanoin kuvaamaton kunnia saada kuulua joukkoonne näin pyhässä asiassa.

Kuten Jeesus sanoi nefiläisille, niin sanon minäkin tänään:

”Uskonne tähden – – minun iloni on täysi.

Ja kun hän oli sanonut nämä sanat, hän itki.”⁵

Veljet ja sisaret, teidän esimerkkinne nähdessäni vakuutan jälleen *omaa* päättäväsyyttäni olla parempi, olla uskollisempi – ystävällisempi ja omistautuneempi, hyväntahtoisempi ja uskollisempi kuten taivaallinen Isämme on ja kuten hyvin monet teistä ovat. Tätä rukoilen Hänen nimessään, joka on meidän suuri esimerkkinne kaikessa – Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Hepr. 12:12; OL 81:5.
2. Matt. 25:40.
3. Ks. ”Mikä laissa on tärkeintä: oikeudenmukaisuus, laupeus ja uskollisuus”, *Valkeus*, tammikuu 1998, s. 60.
4. 1. Kor. 13:8; ks. myös Moroni 7:46–47.
5. 3. Nefi 17:20–21.

